Lietas arhīva Nr. A42-02359-19/15
ECLI:LV:ADRJRIT:2019:1230.A420235919.4.S

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2019. gada 30. decembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese A. Patmalniece

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. C/ pieteikumu par zaudējumu 163,48 *euro* un nemantiskā kaitējuma 7001 *euro* atlīdzināšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējam 2017. gada 28. decembrī sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols Nr. 001577 (turpmāk – protokols) par patvaļīgi, bez noteiktā kārtībā paskaidrojuma rakstā/apliecinājuma kartē saņemtas atzīmes par būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi, vai būvatļaujā saņemtas atzīmes par būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi, veiktiem žoga nojaukšanas darbiem. Protokols sastādīts, pamatojoties uz būvinspektora 2017. gada 12. decembra atzinumā Nr. 884 konstatētajiem faktiem, proti, par to, ka 2017. gada 11. decembrī nekustamajā īpašumā ar kadastra apzīmējumu /kadastra numurs A/, /adrese A/, fiksēts patvaļīgas būvniecības fakts – nojaukts zemes gabala norobežojošais fasādes žogs no /adrese B/ puses.

Ar Jūrmalas pilsētas domes Administratīvās komisijas (turpmāk – administratīvā komisija) 2018. gada 21. februāra lēmumu Nr. D58/70a (turpmāk – lēmums administratīvā pārkāpuma lietā) nolemts pieteicēju administratīvi sodīt par protokolā minēto pārkāpumu.

Pieteicējs, nepiekrītot lēmumam, to pārsūdzēja tiesā. Ar Rīgas rajona tiesas 2018. gada 17. maija spriedumu lietā Nr. 1A33009218 lēmums atstāts negrozīts. Izskatot pieteicēja apelācijas sūdzību, Rīgas apgabaltiesa ar 2018. gada 17. oktobra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 1A33009218 atcēla pirmās instances tiesas spriedumu un izbeidza administratīvā pārkāpuma lietu. Rīgas apgabaltiesa spriedumā norādīja, ka administratīvā atbildība par patvaļīgu būvniecību ir paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 152. panta otrajā, nevis pirmajā daļā, kā tas norādīts protokolā.

[2] 2019. gada 10. janvārī pieteicējs vērsās Jūrmalas pilsētas domē ar iesniegumu, lūdzot atlīdzināt zaudējumus 163,48 *euro* un nemantisko kaitējumu 7001 *euro* apmērā, rakstiski atvainojoties par nepamatoto administratīvā pārkāpuma procesu.

[3] Ar domes 2019. gada 11. aprīļa lēmumu Nr. 1.1-39/2232 (turpmāk – lēmums) *(lietas 4.-7.lapa)* pieteicēja iesniegums par zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu noraidīts, pamatojoties uz turpmāk norādītājiem apsvērumiem.

[3.1] Augstākā tiesa 2012. gada 15. maija spriedumā lietā Nr. A420412311 norādījusi, ka „tas vien, ka atlīdzinājuma prasījuma tiesiskais pamats pastāv, nenozīmē, ka nodarīts morāls kaitējums jeb radītās tādas faktiskas sekas, kas atlīdzināmas". Minētais secinājums attiecināms arī uz kaitējuma noteikšanu Kriminālprocesā un administratīvo pārkāpumu lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanas likuma (turpmāk – Kaitējuma atlīdzināšanas likums) noteiktajā kārtībā. Proti, lai iestātos pienākums atlīdzināt kaitējumu atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 7. pantam, ir jākonstatē, ka iestādes rīcība radījusi un noteikusi kaitējuma iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šo kaitējumu.

[3.2] Ar Rīgas apgabaltiesas 2018. gada 17. oktobra spriedumu ir norādīts tikai uz kļūdas esamību un netiek noliegts, ka pieteicējs ir veicis patvaļīgu žoga būvniecību, kas pati par sevi ir atzīstama par administratīvo pārkāpumu. Turklāt neviena no institūcijām, kuras izskatījušas konkrēto administratīvā pārkāpuma lietu, nav paudušas šaubas par to, ka iesniedzējs nebūtu veicis patvaļīgu žoga būvniecību.

[3.3] Dokumenti, kas apliecina pieteicēja vēlāk radušos izdevumus, attiecināmi uz apelācijas sūdzības par Rīgas rajona tiesas 2018. gada 17. maija spriedumu iesniegšanu Rīgas apgabaltiesā, savukārt attiecībā uz nemantiskā kaitējuma nodarīšanu norādāms, ka nav konstatējams, ka administratīvās komisijas kļūdīšanās pati par sevi būtu radījusi pieteicējam nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārumu, kā rezultātā būtu radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas, jo īpaši ņemot vērā, ka pieteicējs administratīvās komisijas pieļauto kļūdu nemaz nav apzinājies. Turklāt administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā pirmās instances tiesā pieteicējs nav paudis iebildumus pret administratīvās komisijas pieļauto kļūdu, pārsūdzot administratīvās komisijas 2018. gada 21. februāra lēmumu Nr. D58/70a citu iemeslu dēļ.

Ņemot vērā iepriekš minēto, nav konstatējama cēloņsakarība starp administratīvās komisijas rīcību, pieļaujot 2018. gada 21. februāra lēmumā Nr. D58/70a kļūdu – nepareizi norādītu tiesību normu, ar kaitējuma atlīdzinājuma iesniegumā norādītājiem pieteicēja finansiālajiem izdevumiem un veselības problēmām atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 7. pantam.

[4] Nepiekrītot lēmumam, pieteicējs vērsās tiesā ar pieteikumu par zaudējumu 163,48 *euro* un nemantiskā kaitējuma 7001 *euro* atlīdzināšanu *(lietas 3.lapa)*.

Pieteikumā un tā precizējumos *(lietas 19.-20.lapa)* ietverti šādi argumenti.

[4.1] Rīgas apgabaltiesas spriedums par administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanu sakarā ar to, ka nav konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs, ir stājies spēkā. No šā nolēmuma izriet, ka iestāde ir rīkojusies prettiesiski, un vēlāk iestājies viens no Kaitējuma atlīdzināšanas likumā

norādītājiem kaitējuma tiesiskajiem pamatiem. Līdz ar to ir konstatējama tieša saikne starp iestādes rīcību, pieņemot prettiesisko lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, un pieteicējam nodarītajiem zaudējumiem un nemantisko kaitējumu.

[4.2] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējuma atlīdzināšanas likumā norādītais cēloņsakarības definējums pēc analoģijas ir attiecināms arī uz cēloņsakarības noteikšanu Kriminālprocesā un administratīvo pārkāpumu lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzināšanai, proti, atlīdzinājumu nevar prasīt, ja tāds pats zaudējums būtu radies komisijas tiesiskas rīcības gadījumā. Konkrētajā gadījumā neapšaubāmi ir secināms, ka vēlāk radušies zaudējumi un kaitējums nevarētu rasties, ja komisija būtu rīkojusies tiesiski – izbeigusi uzsākto administratīvā pārkāpuma procesu.

[4.3] Zaudējums ir radies sakarā ar saņemto juridisko palīdzību 121 *euro* apmērā, kuras ietvaros tika sniegtas juridiskās konsultācijas 82,58 *euro* apmērā un sagatavota apelācijas sūdzība 38,42 *euro* apmērā, zvērināta notāra pakalpojumu 37,48 *euro* apmērā liecības sniegšanai tiesā, kā arī ar bankas maksājuma uzdevuma Nr. 933/90403 apstiprināšanu tā iesniegšanai tiesā – 5 *euro* apmērā. Līdz ar to saskaņā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 12. pantu, ja materiālā zaudējuma summa nepārsniedz 145 000 *euro*, aprēķināto summu atlīdzina 100 procentu apmērā.

[4.4] Pieteicējam ir radies būtisks nemantiskais kaitējums, kas izpaudās kā acīmredzami nepamatotā kārtā sastādīto dokumentu apstrīdēšana (tai skaitā, iesniegumu sagatavošana, visu nepieciešamo dokumentu savākšana un iesniegšana, vairāki izbraukumi uz iestādi, iepazīšanās ar lietas materiāliem, vēršanās attiecīgās struktūrās, piedalīšanās komisijas sēdēs), kas ievērojami iespaidojis pieteicēja veselības stāvokli atbilstoši pieteicēja novērtējumam, kas izdarīts saskaņā ar ārstu T.H.Holmes un R.H.Rahes traumatiskā stresa ievainojuma skalu.

[5] Dome paskaidrojumos par pieteikumu *(lietas 27.-29.lapa)* norāda, ka atbilstoši lēmumā norādītājiem argumentiem to neatzīst un uzskata, ka pieteikums par zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu, ir noraidāms. Papildus dome norāda turpmāk minēto.

[5.1] Kļūda protokolā pati par sevi nav iemesls personas atbrīvošanai no administratīvās atbildības. No protokolā norādītā pārkāpuma apraksta un no pārējiem lietas materiāliem bija secināms, ka ir izdarīts LAPK 152. panta otrajā, nevis pirmajā daļā paredzētais administratīvais pārkāpums. Administratīvā komisija minēto precizitāti būtu varējusi izlabot, atrunājot konstatēto kļūdu, un precīzi norādīt normu, kura tikusi pārkāpta, piemērojot sodu atbilstoši LAPK 152. panta otrās daļas sankcijai. Turklāt, ja kļūda būtu tikusi konstatēta un sods būtu noteikts atbilstoši LAPK 152. panta otrās daļas sankcijai, pieteicējam būtu jāpiemēro vismaz divreiz lielāks sods par to, kādu pieteicējam faktiski piemēroja administratīvā komisija.

[5.2] No lietā iesniegtajiem dokumentiem nav konstatējams 2018. gada 30. maijā pieteicēja un SIA „SPB Justice" parakstītā pieņemšanas-nodošanas aktā minēto juridisko konsultāciju priekšmets.

[5.3] Lietā nav konstatējama nepieciešamība /pers. F/ liecības noformēšanai notariālā akta formā un iesniegšanai tiesā, ņemot vērā, ka no lietas materiāliem neizriet, ka /pers. F/ administratīvā pārkāpuma lietā būtu uzaicināta kā lieciniece.

[6] Pieteicējs papildu paskaidrojumos *(lietas 131.-132.lapa)* par domes sniegtajiem paskaidrojumiem norāda turpmāk minēto.

[6.1] Rīgas apgabaltiesa spriedumā nav konstatējusi, ka ir notikusi patvaļīga būvniecība, kurā vainojams pieteicējs. Ar spriedumu ir apmierināta pieteicēja apelācijas sūdzība, bet administratīvās komisijas lēmums ir atcelts un administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeigta. Ņemot vērā, ka arī administratīvo pārkāpumu lietās darbojas nevainīguma prezumpcija, proti, kamēr tiesiskā kārtā nav pierādīts un atzīts, ka ir bijis pats notikums un ka persona ir vainīga nodarījumā, šīs sistēmas ietvaros nav jāpierāda pretējais un domes pieņēmumam par patvaļīgas būvniecības veikšanu, kurā vainojams pieteicējs, nav tiesiska pamata.

[6.2] Administratīvās komisijas rīcība nav saistīta ar nejauši ieviesušos kļūdu pārrakstīšanās rezultātā. Par minēto liecina apstāklis, ka dome gan pieņemot lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, gan arī sniedzot paskaidrojumu Rīgas apgabaltiesai par pieteicēja apelācijas sūdzību, norādījusi, ka žoga nojaukšanas būvdarbi ietilpst LAPK 152. panta pirmajā daļā uzskaitīto darbu – renovācija, rekonstrukcija vai restaurācija tvērumā.

[6.3] Apstāklis, ka 2018. gada 30. maija pieteicēja un SIA „SPB Justice" parakstītais pieņemšanas-nodošanas akts satur nepilnību attiecībā uz juridisko konsultāciju priekšmetu, nenorāda un neliecina, ka sakarā ar minēto lietu, SIA „SPB Justice" pieteicējam ir sniegusi juridiskos pakalpojumus ārpus pārsūdzēšanas robežām vai sniegusi tos pretēji likumam.

[6.4] /pers. F/, iesniedzot liecību tiesā, norādīja uz apstākļiem, kādēļ tā tiek iesniegta notariāla akta formā. Tiesa, ņemot vērā norādītos apstākļus, liecību pieņēma un pievienoja lietai kā pierādījumu.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 112.[1]panta pirmo daļu administratīvās lietas izskatīšana notiek rakstveida procesā bez tiesas sēdes, ja likumā nav noteikts citādi.

Pārbaudījusi lietas materiālus, tiesa konstatē, ka pieteicējs nav lūdzis lietas izskatīšanu mutvārdu procesā un nepastāv šķēršļi lietas izskatīšanai rakstveida procesā, tādējādi tiesa lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Lietā ir strīds par to, vai pastāv priekšnoteikumi pieteicējam labvēlīga administratīvā akta izdošanai – administratīvā pārkāpuma lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzinājuma noteikšanai.

[9] Saskaņā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 5. pantu administratīvā pārkāpuma lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats, kad privātpersonai ir tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu, ir gadījumos, kad spēkā stājies lēmums par administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanu sakarā ar to, ka nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Lietas materiālos ir Rīgas apgabaltiesas 2018. gada 17. oktobra spriedums lietā Nr. 1A433009218 *(lietas 86.-89.lapa)*, ar kuru atcelts pirmās instances tiesas spriedums un administratīvās komisijas 2018. gada 21. februāra lēmums Nr. D58/70a, un izbeigta administratīvā pārkāpuma lieta. Spriedums pamatots ar to, ka izskatāmajā lietā nav iespējams konstatēt LAPK 152. panta pirmajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma, par ko pieteicējs saukts pie atbildības un sodīts, sastāvu.

Spriedums stājies spēkā tā sastādīšanas dienā – 2018. gada 17. oktobrī. Līdz ar to konkrētajā gadījumā nav strīda, ka ir iestājies Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 5. pantā norādītais administratīvā pārkāpuma lietvedībā nodarītā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats.

[10] Atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 7. pantam tiesības uz kaitējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un privātpersonai nodarīto kaitējumu pastāv tieša cēloņsakarība – objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radīto laika ziņā vēlāk sekojošo kaitējumu, proti, minētā rīcība radījusi un noteikusi kaitējuma iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šo kaitējumu.

Dome norāda, ka konkrētajā gadījumā nepastāv cēloņsakarība starp administratīvās komisijas rīcību un pieteicējam nodarīto kaitējumu, ņemot vērā, ka administratīvā pārkāpuma lieta izbeigta nevis tādēļ, ka pieteicējs nebūtu veicis patvaļīgu žoga būvniecību, bet gan tādēļ, ka administratīvā

komisija 2018. gada 21. februāra lēmumā Nr. D58/70a pieļāvusi kļūdu – norādījusi nepareizu tiesību normu.

Tiesa konstatē, ka gan 2017. gada 12. decembra atzinumā Nr. 884 *(lietas 33.-35.lapa)*, gan 2017. gada 28. decembra protokolā *(lietas 32.lapa)* fiksētā pārkāpuma būtība ir žoga nojaukšanas darbi, kas atbilst Būvniecības likumā norādītajam terminam – būvdarbi, kas ir būvniecības procesa sastāvdaļa. Atbildība par būves patvaļīgu būvniecību ir paredzēta LAPK 152. panta otrajā daļā, turpretī pieteicējs saukts pie atbildības, pamatojoties uz 152. panta pirmo daļu.

Ievērojot minēto, tiesa norāda, ka personu nevar saukt pie atbildības par citām darbībām, kā tikai par tām, kas norādītas administratīvā pārkāpuma protokolā. Līdz ar to nav nozīmes apstāklim, ka pieteicējs, iespējams, ir izdarījis citu administratīvo pārkāpumu, jo kaitējums pieteicējam ir radies tieši no administratīvā pārkāpuma lietvedības, kas ierosināta par darbībām, kuras pieteicējs nav veicis.

Turklāt tiesa konstatē, ka ar 2019. gada 29. maija lēmumu Administratīvajā rajona tiesā, pamatojoties uz pieteicēja pieteikumu, ierosināta administratīvā lieta Nr. A420199819 par Jūrmalas pilsētas domes 2019. gada 26. marta lēmuma Nr. 1.1-39/1779 atcelšanu, ar kuru atstāts negrozīts Jūrmalas pilsētas būvvaldes 2019. gada 18. janvāra lēmums Nr. 108 „Par patvaļīgas būvniecības radīto seku novēršanu /adrese A/", ar kuru uzdots zemesgabala /adrese A/ kopīpašniekiem – pieteicējam un /pers. H/ – līdz 2019. gada 30. jūnijam būvniecību regulējošo normatīvo aktu noteiktajā kārtībā iesniegt nepieciešamos dokumentus atzīmju saņemšanai par ieceres akceptu, būvdarbu uzsākšanas nosacījumu izpildi un būvdarbu pabeigšanu /adrese A/ ielas fasādes norobežojošā žoga izbūvei. Minētajā tiesvedībā ir strīds par to, vai pieteicējs ir veicis patvaļīgu žoga būvniecību.

Administratīvā rajona tiesa 2019. gada 21. oktobrī sastādījusi spriedumu, ar kuru nolemts noraidīt pieteicēja pieteikumu par Jūrmalas pilsētas domes 2019. gada 26. marta lēmuma Nr. 1.1-39/1779 atcelšanu. Ar 2019. gada 2. decembra Administratīvās apgabaltiesas lēmumu, pamatojoties uz pieteicēja apelācijas sūdzību, ierosināta apelācijas tiesvedība. Līdz ar to starp pieteicēju un Jūrmalas pilsētas domi joprojām turpinās tiesvedība jautājumā, vai pieteicēja darbības ir uzskatāmas par patvaļīgu būvniecību.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 153. panta trešajai daļai fakts ir uzskatāms par pierādītu ar spēkā stājušos spriedumu tā motīvu daļā. Tādā gadījumā tas nav no jauna jāpierāda, izskatot administratīvo lietu, kurā piedalās tie paši procesa dalībnieki.

Ievērojot minēto, tiesa norāda, ka persona nav uzskatāma par vainīgu kāda pārkāpuma izdarīšanā ātrāk, kā vien pēc tam, kad stājies spēkā galīgais nolēmums konkrētajā lietā. Tā kā šobrīd nav spēkā esoša sprieduma, ar kuru būtu pierādīts fakts, ka pieteicējs ir veicis patvaļīgu žoga būvniecību un šajā lietā iepriekš minētais apstāklis netiek vērtēts, tiesai, lemjot par kaitējuma atlīdzinājumu konkrētajā lietā, nav pamata uzskatīt pretējo.

[11] Pieteicējs lūdz atlīdzināt zaudējumus 121 *euro*, kas radušies saistībā ar juridiskās palīdzības saņemšanu.

Saskaņā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 10. panta trešo daļu zaudējums aptver arī izmaksas, kas saistītas ar juridisko palīdzību. Izmaksas par juridisko palīdzību un ar to saistītajiem izdevumiem atlīdzina atbilstoši normatīvajos aktos par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības samaksu kriminālprocesā noteiktajiem veidiem un apmēram.

Atlīdzināšanas likuma 10. panta trešā daļa tiek ierobežoti ar noteikto taksi, turklāt tā nav tā summa, par kuras samaksu savstarpēji ir vienojušies klients un advokāts. Vērtējot atlīdzināmo izdevumu apmēru un samērīgumu, nevar tikt ņemti vērā faktiskie izdevumi. No Kaitējuma atlīdzināšanas likuma anotācijas izriet, ka, ņemot vērā administratīvo pārkāpumu raksturu, proti, ka tie tiek uzskatīti par „mazajiem kriminālnoziegumiem", kā arī to, ka valsts nenodrošina juridisko palīdzību administratīvo pārkāpumu lietvedībā, administratīvā pārkāpuma lietvedībā, privātpersonai atlīdzinot zaudējumus par saņemto juridisko palīdzību, tiks piemērotas tiesību normas, kas paredz valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības kriminālprocesā veidus un atlīdzības apmēru *(sk.http://titania.saeima.lv/LIVS12/SaeimaLIVS12.nsf/0/D358C46EE64B01CFC2257FB5003F122B?OpenDocument)*.

Juridiskās palīdzības sniegšanas atlīdzības apjoma aprēķināšanas kārtība kriminālprocesā noteikta Ministru kabineta 2009. gada 22. decembra noteikumos Nr. 1493 „Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru, atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksas kārtību" (turpmāk – noteikumi Nr. 1493).

Tādējādi atlīdzināmo zaudējumu, kas izriet no privātpersonai sniegtās juridiskās palīdzības, summas apmērs ir nosakāms, ņemot vērā noteikumos Nr. 1493 noteiktos ierobežojumus.

Noteikumu Nr. 1493 *(redakcijā, kas spēkā no 2018. gada 1. aprīļa)* 28. punkts noteic, ka juridiskās palīdzības sniedzējam par juridisko palīdzību vienai personai kriminālprocesā valsts maksā šādā apmērā:

28.1. par rakstiska pieteikuma sastādīšanu par radītā kaitējuma kompensāciju cietušajai personai – 50 *euro*;

28.2. par Kriminālprocesa likumā noteiktajos gadījumos paredzētās rakstiskās sūdzības sastādīšanu par kriminālprocesu veicošās amatpersonas rīcību vai nolēmumu un procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanu, grozīšanu vai atcelšanu – 50 *euro*;

28.3. par tāda dokumenta sastādīšanu, kas nepieciešams lietas iztiesāšanai rakstveida procesā (iebildums vai paskaidrojums (izņemot šo noteikumu 28.1., 28.2., 28.4., 28.5. un 28.6. apakšpunktā minētos gadījumus)) – 25 *euro*;

28.4. par apelācijas sūdzības sastādīšanu – 85 *euro*;

28.5. par kasācijas sūdzības sastādīšanu – 100 *euro*;

28.6. par šo noteikumu 28.2., 28.4. un 28.5. apakšpunktā minēto dokumentu papildinājuma sastādīšanu – 25 *euro*;

28.7. par pārstāvību vai aizstāvību pirmstiesas procesa stadijā – 30 *euro* stundā;

28.8. par pārstāvību vai aizstāvību tiesas sēdē – 40 *euro* stundā;

28.9. par juridiskās palīdzības sniegšanu aizdomās turētajam vai apsūdzētajam tiesas sēdē, izlemjot jautājumu par drošības līdzekļa piemērošanu, – 30 *euro* stundā;

28.10. par iepazīšanos ar vienu krimināllietas materiālu sējumu tiesā vienas tiesas instances ietvaros (tai skaitā izlemjot jautājumu par drošības līdzekļa piemērošanu tiesā) – 20 *euro*.

No iepriekš minētā izriet, ka noteikumi Nr. 1493 precīzi noteic procesuālās darbības un procesuālo dokumentu veidus un tiem noteiktās samaksas apmēru.

Savukārt atbilstoši minēto noteikumu 2.2.apakšpunktam samaksu par juridisko palīdzību aprēķina par pārstāvību un aizstāvību kriminālprocesā – par pilnām trīsdesmit minūtēm.

Līdz ar to tiesai tālāk ir jāvērtē pieteicēja iesniegtie pierādījumi, kas apliecina pieprasīto atlīdzināmo izdevumu pamatojumu, lai noteiktu atlīdzināmo izdevumu apmēru saskaņā ar noteikumu Nr.1493 28.punktu.

[12] Pieteicējs ir iesniedzis SIA „SPB Justice" 2018. gada 23. maija rēķinu Nr. 21/18 par summu 121 *euro* un 2018. gada 30. maija pieņemšanas-nodošanas aktu *(lietas 21.lapa)*, no kuriem secināms, ka SIA „SPB Justice" pieteicējam sniegusi juridisko palīdzību administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 1A33009218. Juridiskās palīdzības sniegšanā ietilpa: juridisko konsultāciju sniegšana – 82,58 *euro* un apelācijas sūdzības sagatavošana – 38,42 *euro*.

Tiesa, izvērtējot pieteicēja iesniegto rēķinu un pieņemšanas-nodošanas aktu, atzīst, ka zaudējumi 38,42 *euro*, kas pieteicējam radušies saistībā ar apelācijas sūdzības sastādīšanu, ir saistīti ar izskatāmo lietu un pastāv pamats to atlīdzināšanai atbilstoši noteikumu Nr.1493 28.4. apakšpunktam.

Vienlaikus tiesa norāda, ka noteikumi Nr. 1493 neparedz zaudējumu atlīdzināšanu kriminālprocesā (un tādējādi arī administratīvo pārkāpumu lietvedībā) par juridisko konsultāciju sniegšanu bez konkrētu procesuālu dokumentu sastādīšanas. Proti, šo noteikumu 29. punkts paredz, ja juridiskās palīdzības sniedzējs šo noteikumu 28.7., 28.8. un 28.9. apakšpunktā minētajos gadījumos sniedz juridisku konsultāciju, kas saistīta ar tiesas sēdi vai ar attiecīgo procesuālo darbību, kurā atbilstoši Kriminālprocesa likumam īstenojama pārstāvība vai aizstāvība, samaksas apmēram pieskaita samaksu par sniegto juridisko konsultāciju 20,00 *euro* apmērā.

No izskatāmās lietas materiāliem neizriet, ka pieteicējam būtu sniegta juridiska konsultācija saistībā ar šo noteikumu 28.7., 28.8. un 28.9. apakšpunktā minētajiem gadījumiem, jo no 2018. gada 23. maija rēķina Nr. 21/18 secināms, ka tika sastādīts tikai viens procesuālais dokuments – apelācijas sūdzība.

Līdz ar to pieteikto izdevumu prasījums daļā par juridisko konsultāciju sniegšanu 82,58 *euro* apmērā ir noraidāms.

[13] Pieteicējs lūdz atlīdzināt zaudējumus, kas radušies saistībā ar notariāli apstiprinātu apliecinājumu par liecības sniegšanu. Lietā iesniegta zvērinātas notāres apliecināta 2018. gada 30. maija /pers. F/ liecība, kurā norādīts, ka izmaksas sastāda 37,48 *euro (lietas 23.-24.lapa)*.

Saskaņā ar Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 10. pantu zaudējums ir mantiski novērtējams pamatums, kas privātpersonai radies iestādes [..] prettiesiskas vai nepamatotas rīcības dēļ, proti, no minētās normas izriet, ka ir jāpastāv tiešai cēloņsakarībai starp iestādes prettiesisko rīcību un privātpersonai nodarīto kaitējumu.

Tiesa norāda, ka liecinieks sniedz liecības LAPK norādītajā kārtībā, proti, atbilstoši LAPK 264. panta otrajai daļai lieciniekam ir pienākums ierasties norādītajā laikā un dot patiesas liecības pēc tās institūcijas (amatpersonas) uzaicinājuma, kuras lietvedībā ir lieta.

No lietas materiāliem konstatējams, ka /pers. F/ konkrētajā administratīvā pārkāpuma lietvedībā nav bijusi pieaicināta kā lieciniece. Turklāt no LAPK normām neizriet, ka liecības ir nepieciešams noformēt notariālā kārtībā.

Ievērojot minēto, tiesa norāda, ka /pers. F/ ir sniegusi liecību pēc pieteicēja iniciatīvas un tās noformēšana notariālā kārtībā ir bijusi pieteicēja brīva izvēle. Līdz ar to nav konstatējama tieša cēloņsakarība starp iestādes rīcību un pieteicējam nodarītajiem zaudējumiem, proti, liecības sniegšana un noformēšana notariālā kārtībā nav bijusi nenovēršamas sekas iestādes rīcībai administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros.

[14] Pieteicējs vēlas, lai viņam tiktu atlīdzināti zaudējumi – samaksa par AS „Swedbank" sniegto izziņu 5 *euro* apmērā.

Lietā ir AS „Swedbank" 2018. gada 2. oktobra izsniegta izziņa, kas atbilstoši pieteicēja norādītājam apliecina, ka pieteicējs ir veicis maksājumu SIA „SPB Justice" par tās sniegtajiem juridiskajiem pakalpojumiem administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 1A33009218.

Tiesa secina, ka minētā izziņa pierāda pieteicēja izdevumus – veikto samaksu par juridisko palīdzību, tādējādi tās iegūšanai patērētie 5 *euro* ir saistīti ar izskatāmo lietu un pastāv pamats to atlīdzināšanai atbilstoši noteikumu Nr. 1493 Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 10. panta pirmajai daļai.

[15] Pieteicējs lūdz atlīdzināt nemantisko kaitējumu 7001 *euro* apmērā vai 6999 *euro*, ja kaitējums nav smags, rakstiski atvainojoties, par tiesību aizskārumu, kas radies nepamatotas administratīvā pārkāpuma lietvedības dēļ.

Atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 11. panta 1. punktam nemantiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir arī iestādes prettiesiskas vai nepamatotas rīcības dēļ administratīvo pārkāpumu lietvedībā [..] nodarīts fiziskās personas dzīvības, veselības, brīvības, goda un cieņas, personiskā vai ģimenes noslēpuma, citu nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, kā rezultātā radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas.

Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmā daļa paredz, ka nemantisko kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes, prokuratūras vai tiesas rīcības raksturu (6. pants), apsūdzības smagumu, kriminālprocesa ilgumu, fiziskās personas personību un rīcību, līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Par citiem būtiskiem apstākļiem atbilstoši Kaitējuma atlīdzināšanas likuma anotācijai uzskatāmi – tiesību aizskāruma ilgums, tas, vai ir radītas reālas sekas, radīto seku raksturs, radīto seku neatgriezeniskums, atlīdzinājums, kas noteikts citās lietās u.c. *(sk. http://titania.saeima.lv/LIVS12/SaeimaLIVS12.nsf/0/D358C46EE64B01CFC2257FB5003F122B?OpenDocument)*.

Kaitējuma atlīdzināšanas likuma 14. panta trešā daļa paredz, ja lēmējiestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, nemantiskā kaitējuma patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt rakstveida vai publiska atvainošanās.

No norādītā tiesiskā regulējuma vispirms izriet, ka nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma pamats ir nevis jebkurš, bet būtisks tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Arī Kaitējuma atlīdzināšanas likuma anotācijā norādīts, ka likums paredz atlīdzināt tikai tādas ciešanas, kuras izraisījis būtisks tiesību aizskārums. Tas atbilst vispāratzītajam *de minimis* principam *(sk. turpat)*.

Savukārt, ja ir konstatēts būtisks tiesību aizskārums, atlīdzinājums nosakāms atbilstoši kaitējuma smagumam. Kaitējumu var atlīdzināt, atjaunojot tiesisko stāvokli, atvainojoties vai piešķirot kompensāciju naudā. Tādējādi nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu, tā veidu un apmēru noteic tiesību aizskāruma un kaitējuma smagums. Līdz ar to, ja pieļautais ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, vispārīgi iespējami visi minētie atlīdzinājuma veidi. Atbilstošā atlīdzinājuma noteikšanā nepieciešama aizskāruma un atlīdzinājuma samērošana, ņemot vērā Atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmajā daļā norādītos apstākļus.

Tātad šajā lietā jāņem vērā, ka ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2018. gada 17. oktobra spriedumā lietā Nr. 1A433009218 konstatēto faktu par administratīvā pārkāpuma sastāva neesamību, ir prezumējams pieteicēja tiesību aizskārums (kaitējuma atlīdzinājuma pamats), bet ne tā būtiskums, kaitējuma smagums un tam atbilstošs atlīdzinājums. Tādējādi tiesai ir jānovērtē, vai ar iepriekš konstatēto tiesību aizkārumu pieteicējam ir radīts būtisks un smags kaitējums, un vai tam atbilstošs atlīdzinājums ir nosakāms naudā, kā to vēlas pieteicējs.

[16] Pieteicējs savu tiesību aizskārumu pamato ar to, ka konkrētās administratīvā pārkāpuma lietvedības dēļ viņam tika radīts nepamatots stress, pakļaujot viņu „izdegšanas sindromam", un minētās administratīvā pārkāpuma lietvedības dēļ pieteicējs ir patērējis daudz laika resursu.

Tiesu judikatūrā konsekventi atzīts, ka neērtības, kas rodas dēļ tā, ka prettiesisks lēmums jāapstrīd augstākā iestādē vai jāpārsūdz tiesā, pašas par sevi nerada morālu kaitējumu. Tādi apstākļi kā nepieciešamība ar iesniegumiem vērsties institūcijās un tiesā nav uzskatāmi par morālās ciešanas radošiem, jo administratīvā akta vai faktiskās rīcības apstrīdēšana un pārsūdzēšana ir tiesību normās paredzēts privāttiesību mehānisms, kas pats par sevi nav uzskatāms par pazemojošu un morālas ciešanas izraisošu *(sk. Augstākās tiesas 2009. gada 18. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-229/2009 (A42490806) 9. punktu un Augstākās tiesas 2011. gada tiesu prakses apkopojuma „Morālā kaitējuma atlīdzināšana administratīvajās lietās" 46. punktu*).

Tiesa piekrīt, ka nepamatoti sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols un tā rezultātā piemērots sods, varēja radīt pieteicējam emocionālu pārdzīvojumu un diskomfortu, kas tiesas ieskatā ir atzīstams par būtisku tiesību aizskārumu, tomēr šo tiesību aizskārumu nav pamata uzskatīt par smagu. Minēto nemaina arī pieteicēja veiktais kaitējuma izvērtējums atbilstoši ārstu T.H.Holmes un R.H.Rahes traumatiskā stresa ievainojuma skalai, jo šāds izvērtējums balstās uz pieteicēja subjektīviem apsvērumiem, proti, pieteicējaprāt, kaitējumu rada arī tādas darbības kā, piemēram, iepazīšanās ar lietas

materiāliem un ierašanās uz tiesas sēdi, tomēr kā jau iepriekš minēts, šādas neērtības, kas radušās, izmantojot tiesību normās paredzētās tiesību aizsardzības metodes, pašas par sevi nerada tādu tiesību aizskārumu, kas būtu atzīstams pat par būtisku.

[17] Tiesu praksē atzīts, ka atlīdzinājums var būt atbilstīgs, ja pārkāpuma radītās sekas ir likvidētas un agrākā tiesiskā situācija atjaunota. Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma atcelšana pati par sevi ir morāls gandarījums – tā ir atzīšana par nevainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā. Prettiesiska is lēmums par personas administratīvo sodīšanu ir atcelts, tādēļ ir nodrošināta restitūcija, kas ir pietiekams atlīdzinājums *(Administratīvās apgabaltiesas 2011. gada 7. marta sprieduma lietā Nr. A42720008 11. punkts, Augstākās tiesas 2009. gada 5. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-338/2009 (A42500006) 13. punkts)*.

No Atlīdzināšanas likuma 14. panta otrās daļas izriet, ka primārais atlīdzinājuma veids ir iepriekšējā stāvokļa atjaunošana jeb tā dēvētā dabiskā restitūcija *(restitutio in integrum),* proti, tāda stāvokļa atjaunošana, kāds bija pirms tiesību aizskāruma. Kā norāda Augstākā tiesa, iepriekšējā stāvokļa atjaunošanas iespēja aplūkojama no diviem skatu punktiem: a) tiesiskā iespējamība; b) faktiskā iespējamība. Iepriekšējā stāvokļa atjaunošana izpaužas kā nelabvēlīga administratīvā akta atcelšana, prasītās faktiskās rīcības veikšana vai labvēlīga administratīvā akta izdošana.

Tāpat Augstākā tiesa ir atzinusi, ka sabiedrībā vispārpieņemts veids, kā var tikt kompensēti nelieli emocionālie pārdzīvojumi, ir atvainošanās *(Augstākās tiesas 2010. gada 9. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-223/2010 (A42123804) 7. punkts)*. Atvainošanās ir atbilstīgākais atlīdzinājuma veids, ar kuru atlīdzina morālo kaitējumu, kas nav smags *(Augstākās tiesas 2009. gada 5. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-338/2009 (A42500006) 14. punkts)*.

Atlīdzināms naudā ir vienīgi būtisks morālais kaitējums, tāds, kuru ar prasītā labuma piešķiršanu vairs nevar nedz juridiski, nedz faktiski atlīdzināt *(Augstākās tiesas 2009. gada 17. novembra sprieduma lietā Nr. SKA-505/2009 (A42440505) 7. punkts)*.

Kā atzīts judikatūrā, taisnīga atlīdzinājuma noteikšanu sekmē gadījumu salīdzināšanas un tipizēšanas metode, kas balstās uz vienlīdzības principu, proti, salīdzināmos gadījumos atlīdzinājumam jābūt līdzīgam, bet atšķirīgos – atšķirīgam (*Augstākās tiesas 2016. gada augusta tiesu prakses apkopojuma „Tiesu prakse morālā kaitējuma apmēra noteikšanā, ja kaitējums radies izziņas iestādes, prokuratūras vai tiesas nelikumīgas vai nepamatotas rīcības rezultātā (tiesu prakse 2007.-2016.)" 6.lpp., Augstākās tiesas 2013. gada 31. oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-452/2013 (C27187209) 6.2. punktu, 2017. gada 29. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC- 201/2017 (C27220512) 5.4. punktu, 2017. gada 6. decembra sprieduma lietā Nr. SKC- 277/2017 (C27159214) 18. punktu*).

Vienlaikus jāņem vērā, ka morālā kaitējuma apmērs nav nosakāms vienāds visās vienas kategorijas lietās. Pat ja nedaudz, tomēr var atšķirties katras lietas apstākļi *(sk. Augstākās tiesas 2011. gada 6. maija sprieduma lietā Nr. SKA–155/2011 (A42554406) 14. punktu)*. Tādējādi jautājuma izlemšanā par morālā kaitējuma atlīdzinājumu ir aplūkojamas lietas, kurās līdzīgos apstākļos ir spriests par morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

Administratīvajā lietā Nr. A420335613 tiesa noteica pieteicējam morālā kaitējuma atlīdzību 500 *euro* apmērā. Šajā lietā persona tika sodīta par administratīvo pārkāpumu ar 300 Ls (426,86 *euro*) naudas sodu un transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanu uz 12 mēnešiem. Tiesas ieskatā pieteicējam tika radīts būtisks tiesību aizskārums, jo mobilitātes trūkums vadīšanas tiesību atņemšanas dēļ būtiski un ilgstoši pazemina minētās personas dzīves kvalitāti kopumā, radot dažādus normālas dzīves ierobežojumus, un liek šai personai ciest no pārdzīvojumiem būt atkarīgai no citām personām un domas, ka citiem cilvēkiem saistībā ar vadīšanas tiesību atņemšanas iemeslu ir radies nepareizs priekšstats par viņu (Administratīvās rajona tiesas spriedums stājies spēkā).

Administratīvajā lietā Nr.A420297513 tiesa noteica rakstveida atvainošanos kā atbilstošu nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu. Šajā lietā persona tika sodīta par atļaujas neievietošanu aiz priekšēja stikla, bet protokola sastādīšanas laikā nebija spēkā tiesību norma, kura paredzēja minētās atļaujas novietošanu, proti, prasība tika ieviesta vēlāk, tādēļ lietā nebija konstatējams administratīvā pārkāpuma sastāvs. Tiesa atzina, ka, lai arī iestāde sākotnēji ir saukusi pieteicēju pie administratīvās atbildības, tā ir vadījusies no tobrīd piemērojamās policijas prakses, kas netika vērsta uz individuālu pieteicēja tiesību aizskārumu, bet bija balstīta nepareizā tiesību normas interpretācijā (Administratīvās rajona tiesas spriedums ir stājies spēkā).

Administratīvajā lietā Nr. A420160317 Administratīvā rajona tiesa noteica rakstveida atvainošanos kā atbilstošu nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu. Konkrētā administratīvā pārkāpuma lieta tika izbeigta, jo pastāvēja saprātīgas šaubas par pieteicēja vainu un tādējādi nebija iespējams konstatēt pārkāpuma subjektīvo pusi. Pirmās instances tiesa noteica, ka tādi apstākļi kā laika tērēšana, tostarp sniedzot paskaidrojumus un saņemot tiesas sūtījumus vietējā pasta nodaļā, procesa ilgums, iestādes likumā noteikto procesuālo garantiju izmantošana, iesniedzot apelācijas sūdzību, un nenoteiktība attiecībā uz to, vai būs nepieciešams maksāt soda naudu, nav atzīstami par tādiem, kas varēja radīt pieteicējam lielas morālas ciešanas, kas būtu atlīdzināmas naudas izteiksmē. Apelācijas instance, konstatējot papildus apstākļus – reputācijas aizskārumu un vēršanos pret pieteicēju arī pēc tam, kad stājās spēkā Administratīvās apgabaltiesas spriedums, kuros konstatēts, ka pieteicēja rīcībā nav administratīvā pārkāpuma sastāvs – noteica pieteicējam morālā kaitējuma atlīdzību 60 *euro* apmērā (Administratīvās apgabaltiesas spriedums vēl nav stājies spēkā).

Administratīvajā lietā Nr. A420253818 tiesa noteica sākotnējās tiesiskās situācijas atjaunošanu kā preventīvu kaitējuma atlīdzināšanas līdzekli. Lietā tika izbeigta administratīvā pārkāpuma lietvedība, jo netika konstatēts administratīvā pārkāpuma sastāvs – administratīvā pārkāpuma subjekts un objektīvā puse. Proti, tiesa atzina, ka nodarītais kaitējums nav būtisks, jo nav konstatējams, ka iestāde, uzsākot administratīvā pārkāpuma lietvedību, jebkādā veidā būtu izplatījusi sabiedrībā nepamatotas ziņas par pieteicēju, kas grautu viņas reputāciju, aizskartu pieteicējas godu un cieņu (pieteicēja arī nebija norādījusi kā uzsāktā administratīvā pārkāpuma lietvedība varēja ietekmēt viņas reputāciju (godu un cieņu)) jeb citu personu priekšstatu par viņu (Administratīvās rajona tiesas spriedums vēl nav stājies spēkā).

No aplūkotās tiesu prakses izriet, ka nemantiskā kaitējuma atlīdzinājums naudas izteiksmē tiek piešķirts gadījumos, kad personai tiek radīts tiesību aizskārums, kas saistās ne tikai ar emocionālu pārdzīvojumu un neērtībām, kas rodas no administratīvā pārkāpuma lietvedības ierosināšanas un nepieciešamības veikt procesuālās darbības minētās lietvedības ietvaros, bet arī, piemēram, ar personai piemītošu tiesību atņemšanu.

Ievērojot iepriekš minēto un iepazīstoties ar lietas materiāliem, tiesa uzskata, ka pieteicējam ar administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanu un soda piemērošanu nav nodarīts smags kaitējums viņa kā fiziskas personas veselībai, nav konstatējams arī cita veida tiesību aizskārums. Līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējam nav nodarīts kaitējums, kas būtu atlīdzināms naudā.

Tiesai, veicot salīdzinājumu, nav pamata atstāt bez ievērības to, ka attiecībā uz pieteicēju ne tikai uzsākta administratīvā pārkāpuma lietvedība, bet pieteicējs arī saukts pie administratīvās atbildības par pārkāpumu, ko tas nav izdarījis. Līdz ar to tiesa uzskata, ka konkrētajā lietā samērīgs un saprātīgs, kā arī preventīvs kaitējuma atlīdzināšanas līdzeklis par nepamatoti uzsākto administratīvā pārkāpuma lietvedību ir rakstveida atvainošanās. Vienlaikus tiesa noraida prasījumu par nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu 7001 *euro* apmērā.

[18] Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmā daļa noteic, ka arī pieteikuma daļējas apmierināšanas gadījumā tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Pieteicējs par pieteikuma iesniegšanu samaksājis valsts nodevu 30 *euro (lietas 14.lapa)*. Tāpēc saskaņā ar iepriekš minēto likuma normu, samaksātā valsts nodeva piespriežama par labu pieteicējam no atbildētājas Jūrmalas pilsētas pašvaldības.

Atbilstoši 2013. gada 12. februāra Ministru kabineta noteikumu Nr. 85 „Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu" 13. punktam valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc pieteicēja iesnieguma saņemšanas iestādē Administratīvā procesa likuma 126. pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē. Ņemot vērā, ka izskatāmajā lietā atbildētājas pusē bija pieaicināta Jūrmalas pilsētas dome, valsts nodeva atlīdzināma no Jūrmalas pilsētas domes budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, 246.-251.pantu, 254.panta otro daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

daļēji apmierināt /pers. C/ pieteikumu.

Uzlikt par pienākumu Jūrmalas pilsētas domei rakstveidā atvainoties /pers. C/ (personas kods /personas kods/) un atlīdzināt zaudējumus 43,42 *euro* par nepamatotu administratīvā pārkāpuma lietvedību.

Pārējā daļā pieteikumu noraidīt.

Piespriest no Jūrmalas pilsētas pašvaldības par labu /pers. C/ viņa samaksāto valsts nodevu 30 *euro* apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese A.Patmalniece